

N:o 44.

Af friherre **Fleming m. fl.**, om ändring af § 1 mom. 4 tryckfrihetsförordningen.

I § 1 mom. 4:o tryckfrihetsförordningen stadgas:

»Utgifvare af dagblad eller periodiska skrifter anmäla sig, jämte titeln och tryckningsorten, hos chefen för justitiedepartementet, som äger att, såvida sökanden ej för nesligt brott blifvit dömd, eller förklarad ovärdig föra andras talan, meddela bevis, att intet hinder emot skriftens utgifvande förekommer.»

Detta lagbud tolkas allmänt så, att chefen för justitiedepartementet kan vägra tillståndsbevis, endast ifall anmärkning af i momentet angifven natur kan göras, och därutinnan afse vi ej någon förändring. I fråga om utgifningsrättens utöfning torde däremot vissa inskränkningar kunna ifrågasättas. En framstående statsrättslärare yttrar härom: »Att ej den, som bevisligen är rubbad till sina sinnen, minderårig, främmande makts undersåte, eller den, hvars åtnjutande af de medborgerliga rättigheterna är för tillfället suspenderadt, t. ex. om han sitter i sådant fängelse, att för detsamma gällande föreskrifter hindra honom från att fritt meddela sig med allmänheten, får under samma tid komma till begagnande af ifrågavarande utgifningsrätt, kan ej annat än anses vara med lagens rätta grund och mening öfverensstämmande.»

Men äfven om i sistnämnda händelse utgifvaren under strafftiden vore förhindrad att meddela sig med allmänheten, kvarstår dock hans formella utgifvareansvar.

Utan att för närvarande vidröra frågan om rätt för utgifvare, hvilken för brottslig gärning blifvit dömd till urbota bestraffning att under strafftiden från fängelset låta till trycket befordra bidrag till den periodiska skriften, vilja vi här fästa uppmärksamheten på oegentligheten däraf, att utgifvaren under sagda tid får öfver hufvud befatta sig med skriftens utgifvande. Allmänna rättsmedvetandet kan ej känna sig tillfredsställdt med, att han fortfarande framträder såsom ansvarig för hvad i tidningen eller skriften förekommer. Han borde äfven själf vara föga tillfredsställd med att nödgas bära ansvaret härför, ehuru han under strafftiden omöjlig kan vara i tillfälle att så noggrant, som ansvaret kräfver, granska hvad i tidningen eller skriften inflyter. Någon svårighet att anskaffa annan utgifvare af skriften under den åsyftade tiden torde i regeln ej förefinnas.

I anledning häraf tillåta vi oss vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte såsom hvilande till vidare grundlagsenlig behandling antaga följande

Förslag

till ändrad lydelse af § 1 mom. 4:o tryckfrihetsförordningen.

4:o. Utgifvare af dagblad eller periodiska skrifter anmäla sig, jämte titeln och tryckningsorten, hos chefen för justitiedepartementet, som äger att, såvida sökanden ej för nesligt brott blifvit dömd, eller förklarad ovärdig föra andras talan, meddela bevis, att intet hinder emot skriftens utgifvande förekommer. Varder utgifvaren för brottslig gärning dömd till urbota bestraffning, äger han ej under strafftiden befatta sig med skriftens utgifvande.

Stockholm den 5 februari 1908.

Herman Fleming.

K. J. Ekman.

August Bellinder.

Gust. Barthelson.

Olof Tonning.